

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania B. M.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J.
o emeryturę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 9 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 lutego 2014 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. odstępuje od obciążenia ubezpieczonego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 lutego 2014 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację B.M. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 20 czerwca 2013 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w J. z dnia 27 lutego 2013 r. w przedmiocie odmowy prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.). Według ustaleń, ubezpieczony nie wykazał 15 lat pracy w szczególnych warunkach, gdyż zajmowane przez niego stanowiska specjalisty do spraw kapitalnych remontów i do spraw przygotowania kapitalnych remontów nie zostały wymienione w wykazach prac wykonywanych w szczególnych warunkach.

Wprawdzie pracodawca ubezpieczonego zakwalifikował wykonywaną przez niego pracę jako wymienioną w wykazie A Dział XIV, poz. 24 Załącznika nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) kontrolę międzyoperacyjną, kontrolę jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie prac w szczególnych warunkach, to jednak nie zostały wskazane wydziały, czy oddziały, w których skarżący miałby taką pracę wykonywać, a ponadto zakres jego czynności był tak szeroki, że tylko część z nich mógł wykonywać w warunkach szczególnych. Ostatecznie praca w szczególnych warunkach nie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego, obejmująca wyrok Sądu drugiej instancji w całości, z wnioskiem o jego uchylenie i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie wyroków sądów obydwu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, została oparta na obydwu podstawach kasacyjnych. Zarzut obrazy przepisów postępowania dotyczył art. 233 § 1 w związku z art. 391 § 1 oraz art. 382 i art. 386 § 1 k.p.c. przez niezebranie prawidłowego materiału dowodowego i niedostateczne ustalenie stanu faktycznego sprawy oraz art. 380 k.p.c. przez nierozpoznanie i nieuwzględnienie sformułowanego w apelacji zarzutu naruszenia art. 217 w związku z art. 233 § 1 k.p.c. Naruszenie prawa materialnego polegało – w ocenie skarżącego – na niewłaściwym niezaliczeniu spornego okresu pracy jako świadczonej w szczególnych warunkach, niezgodnie z art. 32 ust. 1 i 2 w związku z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 2 ust. 1 i 2 oraz § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz poz. 24 pkt 1 wykazu A Dział XIV załącznika nr 1 do zarządzenia nr 17 Ministra Gospodarki i Energetyki z dnia 12 sierpnia 1983 r. w sprawie określenia stanowisk pracy w resorcie górnictwa i energetyki, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarga została określona jako oczywiście uzasadniona z tej przyczyny, że „w toku postępowania apelacyjnego i podejmowanych czynności decyzyjnych związanych z wydaniem zaskarżonego orzeczenia nie została zrealizowana zarówno funkcja rozpoznawcza, jak i kontrolna tego sądu”. Skarżący wskazał ponadto na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do rozstrzygnięcia, „czy okres wykonywania pracy pracownika odpowiadającego za całość robót remontowych (dozór inżynieryjno-techniczny i kontrola międzyoperacyjna) jest okresem pracy w szczególnych warunkach niezależnie od tego, ile czasu pracownik poświęca na dozór średni (w czasie którego bezpośrednio odpowiada za całość robót remontowych w zakładzie górniczym i prawidłowe funkcjonowanie urządzeń technologicznych, w tym ma prawo wydawać bezpośrednio polecenia robotnikom - dyspozycje organizacyjne), a ile na inne czynności związane ze sprawowanym dozorem i stanowiące jego integralną część”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przyjmuje się, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej, przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.). Nie bez znaczenia jest również to, że każda przyczyna wniesienia skargi kasacyjnej, także ta, w której skarżący powołuje się na oczywistą zasadność jej podstaw, musi być powiązana z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16,

poz. 203, z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl.).

Skarga kasacyjna ubezpieczonego nie jest w tym znaczeniu oczywiście uzasadniona. Przede wszystkim jej „oczywistości” nie eksplikuje sformułowane przez skarżącego uzasadnienie przyczyn kasacyjnych zbudowanych na krytyce oceny dowodów i nawiązujące do wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej kontrowersji dotyczących dokonanych w sprawie ustaleń. Te kwestie nie stanowią przedmiotu kontroli kasacyjnej, w związku z czym wnioskowi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania towarzyszą niedopuszczalne motywy (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania został oparty na przyczynie kasacyjnej przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jednakże skonstruowane w jej ramach zagadnienie nie budzi żadnych wątpliwości prawnych. Nie powstają kontrowersje ani rozbieżne oceny co do zastosowania § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie, w której ustalono, że w spornych okresach skarżący nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), odstępując od obciążenia ubezpieczonego kosztami postępowania kasacyjnego na podstawie art. 102 k.p.c.